

FALLEN

Bukottak Akadémiája

ACADEMY

1

ELSŐ ÉV

„Igazán csodás könyv,
remekül kivitelezett
részletekkel és váratlan
fordulatokkal.”
– Angela, goodreads.com

fine
selection

LEIA STONE

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

LEIA STONE

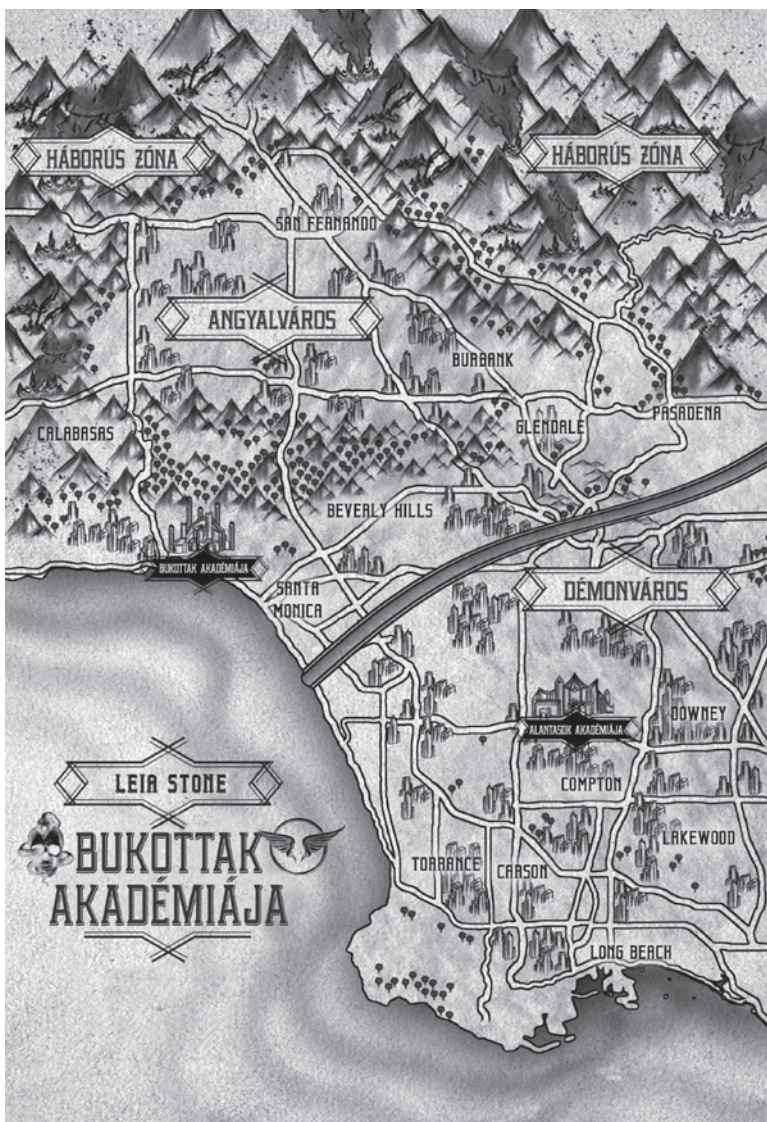
FALLEN
Bukottak Akadémiája
ACADEMY
 ELSŐ ÉV

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Hawkwindnek. Soha ne veszítsd el a képzelőerődöt!

1. FEJEZET

A NYÁM SZÉLESRE TÁRTA A SZOBÁM AJTAJÁT, utat engedve maga mögött a fénynek. Beletelt néhány pillanatba, hogy a szemem hozzászokjon a hirtelen fényességhez, amiben anyám zaklatott tekintetét láttam. Egész nap a sötét szobámban ültem, igyekeztem elkerülni az elkerülhetetlent.

– Itt az idő – szólt anyám beletörődően.

Végigpillantottam a hosszú évek alatt az aggodalomtól ráncos-sá vált arcán, könnyáztatta orcáján, de mindennél feltűnőbb volt a homlokán ékeskedő vörös félhold tetoválás.

Egy démon rabszolgájának a jele. A jövőm szimbóluma.

Bólintottam, sajtó szívvel és ólomsúlyú végtagokkal felálltam az ágyról. Anyám oldalra lépett, szabad utat engedett a nappali felé.

Az öcsém, Mikey a kanapén ülve a falat bámulta, mintha a pusztá akarásával képes volna megváltoztatni a jelent. De semmi sem változtathatta meg, ami rám várt. A sorsom réges-rég kőbe vésetett.

– Bárcsak én volnék az elsőszülött! – motyogta a kisöcsém. Üresen csengő hangjától összeszorult a torkom. Az általában hebehurgya öcsémet sírás kerülgette, és ez *elviselhetetlen* volt.

Én nem kívántam, amit ő. Örültem, hogy én vagyok az elsőszülött. Az öcsém érzelmileg túl gyenge volt, hogy egy démon rabszolgájaként élje le az életét. Jobb volt így.

– Ma azt kívánom, bár ne lennének gyermekeim – szólalt meg anyám gyászosan.

Tudom, hogy értette. Csak meg akart óvni, és nem tehetett mást, mint azt kívánni, bár ne is léteznék. Ennyire pocsék idők jártak. A normális élet minden reménye elveszett a Bukás óta. Csak annyit tehattünk, hogy elfogadjuk, ami jutott, és azt kívánjuk, bárcsak más-hogy alakultak volna a dolgok.

Anyám letörölte szivárgó könnyeit, kihúzta magát.

– Talán nekromanta leszel, mint én, és kiemelkedő pozíciót kapsz. Akkor együtt dolgozhatnánk, ha befejezted az akadémiát. – Felcsillant a szeme a gondolattól.

Bólintottam, noha felettébb valószínűtlen gondolat volt. Mikor az angyalokat kidaszították a Mennyből, és háborúzni kezdtek Luciferrel és a démonjaival a Földön, a démoni erő úgy áradt szét, mint az aurora borealis, megfertőzve az emberiség nagy részét. A Bukás legtöbbszörünk közül valamiféle természetfölötti lényt kreált, míg a többiek emberek maradtak. Hogy milyen ajándékot kaptál, attól függött, hogy angyali vagy démoni erő érintett meg a harc folyamán. Teljesen véletlenszerűen dőlt el minden, és semmit sem tehetél ellene, mindegy, hogy jó vagy rossz ember voltál. Anyám démoni nekromanta erőt kapott, amivel halottakat tudott feltámasztani. És ennek köszönhattuk, hogy nem kerültünk az utcára, mint az emberek jelentős része. De a feltámasztottak azért nem teljesen keltek életre. Azok a...

dolgok, amiket visszahozott a halálból, inkább zombik voltak. Ősszereztem az emlékektől, mikor hazahozta a munkáját.

– Nem nekro lesz, anya. Csak a véletlenül múlik. Simán lehet akár kotradék is, tudjuk jól – tért vissza az öcsém szarkazmusa.

Anyám tarkón vágta Mikey-t.

– Csak hallgass! – teremtettem le anyám. Az általában ragyogó szőke haja most fénytelen volt, és zsíros. Kétségkívül egész éjszaka ébren tartotta az aggodalom.

Szenvtelen nevetéssel próbáltam oldani a feszültséget. Ha kotradék lennék, az lenne az igazán tökéletes vacak korona a már úgy is vacak életemen. Kotradéknak lenni azt jelentette, hogy mágikus képességed volt a szemét megsemmisítésére. A kotradékok úgy búzlóttek, akár egy trágyadomb, szó szerint, és a mágikus világ ranglétrájának legalján álltak.

Ötéves voltam a Bukáskor. Anyám azt mondta, hogy amikor a mágia eltalált, a testem öt egész percre lebegett a levegőben, és az ágyhoz kellett kötnie, nehogy elsodródjam. Mikey meg négy volt, úgyhogy nem igazán emlékezhet, de anyám említette, hogy az öcsém bőre vagy egy órán át zöld színben pompázott.

Anyám közelebb lépve lesimította világosszőke hajamat.

– Sajnálom. Nem kellett volna elfogadnom az alk...

Egy legyintéssel félbeszakítottam. Őszintén, rosszul voltam már a bocsánatkérésektől. Apám küzdött a rákkal, és az egész család beleegyezett, hogy anyám eladja a szolgáltatását a démonoknak, és örök életére nekromantaként szolgálja a rosszfiúkat. Csak nem olvastuk el az apró betűs részt, miszerint az elsőszülöttje is élethosszig tartó rabszolgasorba kerül.

Semmi gondom nem is lett volna ezzel, ha apámat nem ütötte volna el egy busz hat hónappal azután, hogy a démon semmissé tette

a rákját. *Hat hónapnyi* plusz élet. Ennyit nyert az életen át tartó rabszolgáságunk árán. Az életet túlértékelik. Megtanultam, hogy nem habostorta. Gyermekkorom unikornisait lemészárolták, egy sem maradt életben.

Véget ért a nyár, betöltöttem a tizennyolcat. Eljött a Feltárás napja, a bukott angyalok által vezényelt mágikus ceremónia, ami arra szolgált, hogy totálisan lángra lobbantsák a bennünk szunnyadó erőt, hogy felfedjék, miféle ajándék vagy átok rejtőzik bennünk. Angyali áldást vagy démoni erőt kaptunk-e, ha egyáltalán kaptunk valamit. A Bukáskor, amikor az erők szétszóródtak az emberek között, senki sem tudta biztosan, kit és mivel talált el. Mikor az angyalok rájöttek, mit is tettek – vagyis hogy mutálódott az emberiség –, korábban tartották minden tizennyolc évnél fiatalabb erejét. Semmisé tenni nem tudták, de féken tartaniuk sikerült, így legalább a gyermekkorunk nem lett oda.

Miután azonosítják az erőmet, balra távozom majd a színpadról, megkapom a rabszolga tetoválásomat, és beiratkozom a hírhedten elcseszett és rémisztő Alantasok Akadémiájára, miközben a többiek a színpadtól jobbra távoznak, és a Bukottak Akadémiájára iratkoznak be a többi szabad lélek közé. A Bukottak Akadémiája egy exkluzív főiskola démoni rabszolgakötelék nélkülieknek, leginkább azoknak, akik angyali áldást kaptak. A természetfeletti ajándékkal megáldottakat négy évig képzik a főiskolán, mielőtt a Bukottak Seregének tagjai sorába léphetnek, busás fizetségért, amiért a fényt szolgálják. Végére is még mindig háborúban álltunk, és én éppen a rossz oldalhoz készültem csatlakozni. Az élethosszig tartó szolgálatom e napon kezdődött, aminek a pusztá gondolatától is kavarogni kezdett a gyomrom.

– Indulnom kellene, nem akarok elkésni – mondtam hirtelen. Ha elkésnék, az egész családomat lemészárolnák a démonok. Mohón

várják az új szolgáljukat, egy fiatal, tizennyolc éves lányt, akit kínozhathatnak és alázhatnak egész hátralévő életében.

Anyám könnyei patakokban kezdtek folyni, és ezt nem bírtam elviselni, de muszáj volt erősnek maradnom, nem eshettem szét.

– Szeretlek titeket. Később találkozunk – tettem még hozzá, figyelmen kívül hagyva anyám szipogását, miközben sietősen az ajtó mellett felakasztott kabátom felé indultam.

– Brielle. – Anyám hangjában temérdek érzelem bujkált. Tudtam, nem szabad hátrafordulnom, mert akkor menten millió darabra hullok szét. – Sajnálom. Megbocsátasz?

A bocsánatkérés lerágott csont volt, de ez most komoly? Azt hiszi, hogy őt hibáztatom? Mind tudjuk, hogy a gyógyító démon, akit felterestünk, törbe csalta. Fogalma sem volt, hogy a vérrel tett fogadalmával az elsőszülöttjét is odaígéri. Tizenkét éves voltam, elég felnőtt ahhoz, hogy tudjam, mire bátorítom. Az apámért tettük.

Úgyhogy mégiscsak megfordultam.

– Persze hogy megbocsátok, anya. Az a rohadék démon az, akinek viszont sosem fogok. – Gyűlöltem őket. A harag egyre jobban feszítette a mellkasom, miközben a jövőmet gyászoltam. A jövőmet, ami még mindig az enyém lenne, ha anyámat nem ejtették volna át azzal a dumával, hogy ha feláldozza az életét, megmentheti apámét. Megérte volna, ha még ma is életben lenne. De hat hónap? Közel sem volt elég.

Anyám némán állt, majd bólintott felém.

– Ha apád élne... – A felszínre tört zokogás belé fojtotta a szót. Azonnal le kellett lépnem innen, túlságosan lehangoló volt.

Mikor hat évvel ezelőtt apámat elütötte a busz, könnyörögtem anyámnak, hogy hozza vissza az életbe, hogy beszélhessek vele. Elmondhassam neki, mennyire szeretem, és jó szorosan átölelhessem

újra. Anyám megtagadta a kérésemet, amiért akkor szívből gyűlöltem őt. De ahogy egyre idősebb lettem, jobban megértettem a feltámasztást, és azt is, miért nem tette meg anyám. A feltámasztottak zombik voltak, csak árnyékuk egykori önmaguknak. Ráadásul apám megígértette anyámmal, hogy sosem vetemedik ilyesmire.

Hirtelen anyám és öcsém is rám vetették magukat, és szorosan a karjaikba zártak.

– Talán *hitvány* vagy, és senki nem veszi hasznod – mormogta az öcsém, mire mind nevetésben törtünk ki.

Finoman a karjába boksztoltam.

– Csak *egy* hitványnak van hely a családban, és te azt szépen lenyúltad! – Vigyorogva megrázta a fejét.

Hitványoknak nevezték a varázstudatlanokat, az embereket. Kévs akad belőlük Los Angelesben a Bukás óta, de itt-ott még felbukkantak. Talán én is az vagyok, de biztosra veszem, hogy a démonoknak egy ember is hasznára tud lenni. És abban is biztos vagyok, hogy az öcsémnek is vannak mágikus képességei. Kristálytisztnak emlékszem a Bukás estéjére, mikor az ágyam fölött lebegtem, hogy az öcsém élénkzöld színben ragyogott, akár egy karácsonyfa.

Egyikünk sem lehetett hitvány.

Az után az éjszaka után a felnőttek képességei azonnal megmutatkoztak, de a mieinkét visszatartották. El tudod képzelni, ahogy egy ötéves kis kotradék épp eltünteti a szemetet az utcáról? Legalább ez a része tisztességes volt. Így normális gyermekkort kaptunk, mármint, ha az utcán cirkáló démonok és bukott angyalok között felnőni normálisnak nevezhető. Legalább senkinek sem kellett hétévesen halottakat újra életre keltetni.

– Szeretlek titeket. Minden rendben lesz – nyugtattam újra a családomat a tőlem telhető legnagyobb bátorsággal.

Anyám az arcomra tette a kezét.

– Jóval bölcsőbb vagy a korodnál – mondta hatalmas sóhaj kíséretében.

Sírás szorongatta a torkom. Apám mondta mindig ezt nekem. Ezek voltak az utolsó szavai hozzám aznap is, mikor utoljára munkába indult, és soha többé nem kaptuk őt vissza.

– Nem késhetek el. Találkoznom kell Shea-vel. – Felkaptam a kapucnis kabátomat, és az ajtó felé indultam.

Démonvárosban laktunk, a démonok és a szolgálók városrészében, de a Feltárást Angyalvárosban tartották. Abban a városrészben, ahol az emberek, a szabad lelkek és az angyali áldásban részesültek élvezhették az életet. Mindkét városrész hajdanán Los Angeleshez tartozott, a Bukás után azonban szétszakították és átkeresztelték őket. Angyalvároshoz tartoztak a belvárostól északra eső részek: Beverly Hills, Santa Monica, Burbank, Pasadena, lényegében mindegyik előkelő gazdag negyed, ahol az áldottak laktak. Démonváros pedig Inglewoodtól Long Beachig húzódott, magába foglalva Compton kedves kis negyedét, ahol mi is laktunk.

Futnom kellett, hogy elérjem az esti negyed hatos buszt. Magamra kaptam a kabátomat, és a fejemre húztam a kapucnit. Szinte állandóan esett az eső Démonvárosban. Senki sem tudta az okát – talán egyszerűen, mert túl sok démon volt egy helyen? –, mindenesetre a napot is alig láttuk.

Egyetlen szó nélkül felkaptam a válltászkámat, és kislisszoltam a negyedik emeleti lakásunkból, ahol a családommal és a legjobb barátnőmmel, Shea-vel laktunk. A buszmegállóban beszéltem meg vele találkozózt, mivel ő egyenesen munkából jön az ünnepségre. Elkésni a Feltárásról elképzelhetetlen volt. Az ünnepséget minden évben az Akadémiák évnnyitója előtti napon tartották. Shea és köztem

mindössze tizenhat nap korkülönbség volt, így egyazon ünnepségre mentünk. Shea-re is ugyanaz a sors várt, mint rám, csak más okokból kifolyólag. Az anyja drogfüggő volt, és egynapi adagért cserébe egy életen át tartó szolgálatot ígért egy démonnak. Shea az elsőszülött gyereke, az anyja döntése rá is hatással volt. Akkortájt költöztek Démonvárosba, amikor mi is. Jobban ismert, mint bárki. Mikor az anyja lelépett Vegasba, befogadtuk őt.

Átrontottam a lépcsőház ajtaján, és hármásával szedve a fokokat leszaladtam a lépcsőn. Shea volt a hosszútávfutó, míg én a „sprint után lihegve földre rogyó, meghalni kész” típus. Átugrottam az utcára nyíló ajtó küszöbét, és már kint is voltam. Közvetlenül az ajtó mellett, a szokásos helyén ücsörgött Bernie, Maximus pedig a lábánál kuporogva azonnal csóválni kezdte a farkát, amint megérezte a szagomat.

– Ki van itt? Te vagy az, Bri? – szimatolt a levegőbe Bernie. Zuhogott az eső, de valahogy mindig tudta, ha én vagyok az.

Elmosolyodtam. Bernie hajléktalan volt, és olyan vak, akár egy bányaló, de a legédesebb ember, akivel valaha találkoztam. Egyszer még az egyetlen kabátját is felajánlotta, mikor meg voltam fáзва.

Kihalásztam a táskámból egy korábban elmentett áfonyás muffint, és a kezébe nyomtam.

– Ma van a Feltárás. Sietnem kell, de később visszajövök, és hozok neked vacsorát.

Megpaskolta a kezemet, és elmosolyodott, közszemlére téve a három megmaradt fogát. Letört egy darabot a muffinból és Maximusnak adta.

– Légy angyal-áldott! – mondta, és biccentett felém.

Angyal-áldott. Naná. Az esély nulla volt, pláne, hogy anyám démoni hatalommal bírt. Egyébként sem volt jelentősége, az Alantasok Akadémiája várt rám, angyal-áldott vagyok, vagy sem.

– Köszí, Bernie, de késésben vagyok – mondtam újra. Tudtam, hogy nincs senkije, akivel beszélgethetne, és fontosak számára a kis csevegéseink, de most nem késhettem el.

– Rohanj, akár a szél, gyermek! – kiabált utánam lelkesen, Maximus pedig ugatva biztatott.

Sarkon fordulva kiléptem a szakadó esőbe, és majdnem beleütköztem egy gyíkfark démonba, de hiába sikerült időben arrébb lépni, még így is megcsapta a szaga az orromat: maró kén és sav egy kis szennyvízzel keverve. *Fuj!* Vörös szemükkel és fekete szarvukkal a frászt hozták rám, de még így is szépségkirálynőnek tűntek a környéken flangáló többi démonhoz képest. A bal lábammat egy gyíkfark démon sebezte meg. Hosszú sztori, Shea hibája volt.

Elvigyorodtam, ahogy a Rosecrans Boulevardra befordulva megláttam Shea göndör, sötétbarna fürtjeit a busz első ajtajából lobogni, miközben egyik lába még mindig a járdaszegélyen dekkolt.

– Azt mondtam, várjunk még egy *francos* percet – morogta.

A legjobb barátnőm félig fekete, félig Puerto Ricó-i volt, és nem volt ajánlatos szórakozni vele. Tetted, amit mond, vagy tetted, amit mond.

– Itt vagyok! – kiabáltam.

Shea fejcsóválva nézett felém.

– Késtél, mint mindig.

Mosolyogva felsiettünk a buszra, ahol a sofőr, egy démon rabszolga, gyűlölködve meredt ránk. Vörös félhold tetoválása ott éktelenkedett a homlokán.

– Legközelebb rácsukom az ajtót a csinos kis lábadra – prüsszkölte Shea felé.

Shea közönyösen vállat vont, és tulajdonképpen tényleg nem érdekelte a dolog. Egy bokatorés néhány napra kiszakítaná a munkából,

míg egy gyógyító démon rendbe nem tenné a lábát, és az nagyszerű volna. Tizenhárom volt, amikor az anyja meglépett, és ezzel meg is szegte a szerződését. A szerződésszegés súlyos büntetett volt, azonnali halált vont maga után, ami végrehajtandó, ha Shea anyja még egyszer Démonváros határain belülre merészkedik. De a démonoknak jobb dolguk is akadt, mint egy függő után szaladgálni, hogy teljesítse a feladatait. Így találták meg Shea-t, és kényszerítették, hogy váljalja át az anyja helyét. Shea attól a naptól a démonoknak dolgozik.

– Milyen volt a meló? – kérdeztem, próbáltam elterelni a figyelmem arról, ami ránk várt. Shea-vel hivatalosan is démonok rabszolgái leszünk. *Örökre*. Mivel még nem volt tetoválásunk, a démonok még nem bánhattak rabszolgaként velünk, de a Feltárás után ez megváltozik. Shea feketén dolgozott egy méregzsák démonnak, akihez a szerződése kötötte. Ez a munka elég volt ahhoz, hogy ne haljon éhen, így nem sokat panaszkodott.

– A szokásos – vont vállat. – Grim mester kiadta, hogy interjúvoljak meg néhány új „táncos” jelöltet a klubjának, azután fertőtlenítővel átsikáltam a bőrkanaapét. Bulis volt. – Mindig megnevettetett, hogy a levegőbe rajzolta a macskakörmököt a *táncos* szónál.

– Hogy zajlik egy interjú egy „táncos”-sal? – Grim, vagyis a démon, akinek dolgozott és akihez a szerződése kötötte, őt sztriptíz-bár tulajdonosa volt Démonvárosban. Rengeteget keresett vele, és több rabszolgája volt, mint bárki másnak. Shea volt a személyi aszisztense.

Shea megrebegettette a pilláit, aztán meg egymáshoz nyomta a melleit, amitől csak még jobban nevetnem kellett. Shea a legszarabb pillanatokban is képes volt mosolyt csalni az arcomra.

– Ennyi? Egy pár jó cickó, és benn is vagy?

Hmmm, talán ez lehetne a B terv, ha a nekem jutó pozíció rosszul fizetne. A nekrók jól kerestek, de ha kotradék leszek, cseszhetem. Épp csak futná kajára. Anyám pedig képtelen lesz örökké dolgozni. Nekromantának lenni kimerítő és lélekromboló feladat, idővel majd nekem kell gondoskodnom róla, Mikey-ről és talán Shea-ről is.

Shea hirtelen elszomorodott.

– Szomorú helyzet. A lányok többsége alig tizenennyolc. Néhányuknak gyereke van, akit el kell tartaniuk, másoknak szerződése, ami alól nem lehet kibújni. Szerencsés vagyok, hogy Grim nem küldött engem is táncolni. Meglep, hogy nem vette észre, milyen elképesztő cickókkal áldott meg a sors.

– És jó popsival – fűztem hozzá vigyorogva.

Rötyögve maga mögé nézett.

– Tényleg nem rossz – értett egyet velem, még szélesebb mosolyt csalva az arcomra.

– Ideges vagy? – váltottam témát. – Mi van, ha kotradékok leszünk?

Vállat vont, aztán megfogta a kezemet.

– Akkor mi leszünk a legjobb kotradékok, akiket Démonváros valaha is látott.

Elmosolyodtam, de a szemem elárulta, hogy nem igazán szívbe-
li az a mosoly. A napon, amikor különleges, új képességeket és jövőt kellene kapnunk, mi eladni készültünk a lelkünket a rosszfiúknak.

– Gondolod, hogy a háború valaha is véget ér? Hogy valamelyik fél győztesen kerül ki? Hogy a Bukottak talán győznek? – kérdeztem. Napfény ragyogott a távolban, ahogy a busz közeledett Angyalváros felé. Angyalváros, ahol egykor laktunk, míg apám beteg nem lett. Nem sok emlékem volt róla, de az rémlett, hogy az emberek többsége itt boldog volt.

Shea a tekintetével követett egy vízcseppet, ami az ablakon gördült épp lefelé. A barátnőm kék szeme csak úgy ragyogott a bronz bőre mellett. Elengedte a kezem.

– Nemtom. Próbálok nem reménykedni többé. Mindig csalódás a vége.

Ez volt a francos igazság. Észrevétlenül járhatnánk az utcákon, de a mai nap után vörös félhold tetoválás fog örökre megbélyegezni minket a homlokunkon, mindenkinek egyértelműen a tudtára adva, mire isadtuk a fejünket.

A határhoz közeledve a busz lassított. Egy őr lépett ki a háborúban álló két városrészt elválasztó magas betonfal mögül. Néhány gyors kérdés és a sofőr igazolványának ellenőrzése után már gurulhattunk is tovább. A napfény beáradt az ablakon, melengetve hűvös bőrömet. Azonnal jobb kedvre derültem, mikor begurultunk Angyalvárosba. Vettem egy mély levegőt, és éreztem, ahogy a rám telepedett feszültség oldódni kezd bennem.

Shea elmosolyodott.

– Szereted ezt a helyet.

– Te nem? – Angyalváros volt a rendes oldal, ahol a jó emberek éltek.

– Veled ellentétben, nekem ez nem otthon – mondta vállrándítva.

– Nincs különbség a két oldal között.

Ez igaz volt. Shea New Orleansból jött ide, és a költözése óta csakis Démonvárost ismerte, mint otthon. Ő szerette az esőt és a borongós időt, míg én majd meghaltam a napsütésért és tengerpartért.

Shea-vel letámolyogtunk a buszról, mikor az közvetlenül a Feltárás Központ előtt leparkolt. Szorosan magamhoz öleltem a táskámat, ahogy átvágtunk a forgalmas utcán, és a sorban álló tinédzserek felé vettük az irányt.

– Apámmal voltunk itt egy Lakers meccsen. Nem sok mindenre emlékszem, de képek vannak róla – mondtam Shea-nek.

– A Feltárás senkit nem vár meg! – kiabált egy, a húszas éveiben járó karcsú nő, miközben az utolsók is átlépték a duplaszárnyú ajtó küszöbét.

– Miért ragaszkodnak ehhez a cicomához? Ez nem egy szalagavató – morogta Shea. Iparkodtunk, hogy felzárkózzunk a többiekhez. Nem akartam megtudni, mi történik, ha valaki lekési a Feltárást. Hallottam ezt-azt, és nem volt túl biztató.

– Mert ettől jobban érzik magukat – suttogtam, miközben összekadt a tekintetem az ajtót tartó egyenruhás nővel. Lenéztem a kabátján lévő ezüsttekercs jelvényre. Fénymágus volt. Közvetlenül a jelvénye alatt volt egy másik is, szintén ezüsből egy BS felirat. A Bukottak Seregének szimbóluma.

A Feltárára tartó társaim sora egyre szűkülni kezdett, ahogy egyes oszlopban vonultunk az öltöző felé. Az eseményt szervező bukott angyalok minden évben ragaszkodtak hozzá, hogy kiöltözzünk. A Feltárás után bulit rendeztek, ahová még a démonhoz kötöttek is hivatalosak voltak.

– Úgy hallottam, csokiszökökút is lesz a partin! – Shea szeme felragyogott, ahogy megosztotta velem az infót. Megszállottan szerette a csokit és a pasikat, de a csokit talán még jobban.

A Bukottak Seregének tisztje bevárt minket, és rosszálló pillantást lövellt felénk, egy cüccögés kíséretében.

Shea rászegelte a tekintetét, ahogy sétáltunk tovább előre.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte, a lehető legpicsásabb hangon. A Bukottak és a tisztjeik magasan álltak a ranglétrán, és megszent-ségteleníthetetlenek voltak, úgy tettek, mintha mindenkinél jobbak lennének, pláne nálunk, démonhoz kötötteknél.

– Sajnálatos ennyi elsőszülöttet látni, ahogy a démonoknak ígérik az életüket – vont vállat a nő.

Egy másik nő előttünk a duplaszárnyú ajtónál névsort olvasott. Shea megállt, és a tiszt szemébe nézett. Az ökölbe szorított kezéből tudtam, hogy belül forrong. Reméltem, hogy nem kell visszafognom, nekiesni egy tisztnek bűncselekménynek számított.

Honnan tudja ez egyáltalán, hogy rabszolgajelöltek vagyunk? Talán korábban az összes aktát átnézte, különös figyelmet szentelve a magunkfajtáknak.

– Azt hiszi, *odaígyérjük* magunkat? Azta, ostobább, mint amilyenek kinéz – fröcsögte Shea.

Meghűlt a vér az ereimben, hiszen nem tudhattuk, milyen reakcióra számíthatunk a nőtől. Nem töltöttem sok időt a Bukottak Seregének tagjai és a hasonszőrű emberek közelében, de úgy hallottam, elnézőbbek voltak, mint, mondjuk, a démonjárőrök a mi utcainkon, noha mérget nem vettem volna rá.

– Nem. – A tiszt közelebb lépett Shea-hez. – Ostoba a tett, hogy a saját anyátok, aki elsősorban felel a biztonságotokért és a védelmetekért, odaígyért titeket a démonoknak a saját könnyebb boldogulásáért.

Kiléptem a sorból, készen arra, hogy beolvasok ennek a nőnek, de akkor az előrébb álló tiszt Shea-t szólította.

– Shea Hallowell. Démonhoz kötött.

Shea még egyszer csúnyán nézett a nőre, majd a magasba emelte a kezét.

Az elől álló tiszt, miután bepötyögött valamit a tabletjébe, Sheare mutatott, hogy lépjen elő a sorból. Állt már ott egy háromfős csoport, akiket felismertem Démonvárosból, mind démonhoz kötöttek voltak.

– Brielle Atwater. Démonhoz kötött.

Úgy mondták a démonhoz kötöttet, mintha valami mocskos dolog lett volna, és ettől csak még jobban gyűlöltem őket. Az önelégült Bukottak Serege.

Felszegett állal felemeltem a kezem. Igen, anyám életfogytiglan tartó rabszolgaságra adta a fejét egy démonnak, hogy megmentse apámat, de mi más lehetőségünk lett volna? Az emberek ezt teszik a szerelemükért, a családjukért. A bukottak nem gyógyítottak haldoklókat. Szabad akarat, végzet és minden más marhaság, nevezd, ahogy akarod. Úgy tartották, a végzetes betegségben szenvedő embereknek az volt a sorsa, hogy távozzanak, és senkinek nem szabadna közbeavatkozni. Istenfélő személtládák.

Kilépve a sorból követtem Shea-t, és a többi Démonvárosból érkezett közé álltam. Már öten voltunk. A többiek szabad lelkek voltak, és jobbra hagyják majd el a színpadot, hogy feliratkozzanak a Bukottak Akadémiájára. Mágusok, egy látó, kentaurók és persze a ritka és mitikus égiek mind angyal-áldottak voltak, és úgy tekintettek rájuk, mint a jófiúkra. Öt éve nem akadt új égi. Úgy tartották, annyi angyali energia érte őket a Bukás alatt, hogy már-már maguk is bukott angyalokká váltak. Könnyű volt kiszúrni őket a hatalmas fehér szárnyukkal, ami azért még így is kisebb volt, mint a bukottak szárnyai. Az egyetlen különbség az, hogy míg az égiek bármikor képesek visszahúzni a szárnyukat, addig a bukott angyaloknak ez nem adatott meg.

Egyszer láttam egyet. Egy bukottat. Kilencéves voltam, apámnál akkor diagnosztizálták a rákot. Raphael, a gyógyítás arkangyala körbejárt a kórházban, áldást szórt a betegekre. Apámat jó eséllyel kifejtette. Sosem felejttem el a kinézetét, és ahogy rám nézett, mintha képes lett volna átlátni rajtam. Nyugtalanító érzés volt.

– Szabad lelkek ebbe az irányba, démonhoz kötöttek amarra – kiáltott a főtiszt, és mind beléptünk a csarnokba.

A szabad lelkek jobbra vették az irányt az öltözőjük felé, míg mi balra, ahol egy szolganő, vörös félhold tetoválással a homlokán várt ránk. Shea-vel összenéztünk, mikor megláttuk a marhaösztrökét a kezében. Rabszolga felügyelő volt. Ha bármelyikünk is megrémülne, vagy próbálna meglógni, kapnánk egy löket elektromosságot.

Hát ez igazán csodás.

Egy apró öltözőbe vezettek minket, ránézésre koedukáltba. A rabszolga felügyelő egy halom ruhára és öltönyre mutatott.

– Tegyétek magatokat szalonképpé, aztán megyünk a főcsarnokba. Öt perccetek van.

Becsukta maga mögött az ajtót, és a kattanásból ítélve kulcsra is zárta.

– Öt dollárba fogadok, hogy Steph kotradék – mondta hangosan Ben, és mind felneveztünk, mikor Stephanie bemutatott neki, majd a fenekére csapott. Steph és Ben már egy éve randiztak. Igaz, hogy nem laktak ugyanabban az épületben, ahol én és Shea, így csak a suliban láttam őket az egyetlen közös óránkon, de jó arcok voltak.

Shea elkezdte átforgatni a ruhákat.

– Az igazság az, hogy akár mindannyian is lehetünk kotradékok. Nincs értelme rágódni rajta.

Összenéztünk Stephanie-vel. Shea volt az én kis pesszimizistám. Sosem látta a fényt az alagút végén, vagy remélte, hogy jól is elsülhetnek a dolgok. Csakis kivételesen ritkán történhetett ilyesmi.

James, a kis csoportunk ötödik tagja, hallgatagon ült az egyik sarokban, és a falat bámulta. Egy volt azok közül a tökéletes srácok közül, tudjátok, aki okos, hihetetlenül jóképű és meleg.

– Mi a helyzet, James? – kérdeztem, lehuppanva mellé egy székre, míg a többiek halkan beszélgettek a ruhakupac felett.

– Rossz álmom volt múlt éjszaka, ennyi. – Hirtelen felállt, és odébb lépett, hogy átöltözhessen.

Nyugodt maradtam. Jamesnek megadatott, hogy lássa a jövőt. Mikor a bukott angyalok sebtében felfüggesztették az erőnket, nem minden tizennyolc év alatti gyermek erejénél jártak százszázalékos sikerrel.

Jamesnek jövőmondó álmai voltak.

Egy nap sikoltozva jött be a suliba, hogy mindenki hagyja el az épületet, még a tűzjelzőt is beindította. Mindannyian kirohantunk, és alig tíz perc múlva a Bukottak Seregének helikoptere csapódott az iskolaépületbe, hatalmas robbanást előidézve. James annyit mondott, hogy látta álmában, és tudta, hogy ez valóságos. Szóval, ha James azt mondja, hogy rosszat álmodott múlt éjszaka, akkor én csupa fül vagyok.

Szórakozottan felkaptam egy rám passzoló selyemruhát, és követtem Jamest a sarokba, ahol öltözködött. James a mellemre bámult.

– Fúj, cickók.

Felnevettem, és a szememet forgatva belebújtam a ruhámba, a gyenge pántokat a vállamra húztam.

– Szóval... az álmod. Számítsunk egy becsapódó helikopterre, vagy ilyesmi?

Normál esetben ennyi elég lett volna, hogy megnevettessem Jamest, de ezúttal kővé vált az arca, és sötétség ült a szemében.

– Óvatosnak kell lenned – suttozta, miközben kibújtam a nadrágomból.

Ledermedtem.

– Oké. Kifejtenéd, kérlek? – Mi a fenét jelent ez, és miért én? Azt mondta, *nekem* kell óvatosnak lennem. Már eleve ideges voltam a mai naptól, de most a szívem csak úgy dörömbölt a mellkasomban.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

James óvatosan a többiekre pillantott, akik éppen Shea-n nevettek, aki épp a tisztet utánozta. James közelebb hajolt hozzám.

– Más vagy. Ők...

Az ajtó kivágódott, James pedig haptákba vágta magát, mikor a felügyelő belépett a szobába.

– Jól van, itt az idő – dübörögte a nő, az ösztökével ránk mutatva.

Fenébe. Gondolatolvasás képessége most igazán remekül jönne.

Remegő lábakkal követtem a többieket ki az öltözőből. Ha James azt mondta, óvatosnak kell lennem, akkor immár hivatalosan is elcseszett ez a szitu.